

[Ole Bjørn Kraft.]

regeringens økonomiske politik, indtog. De er mindst lige så ansvarlige for den foreliggende situation. Det gælder retsforbundet, der meget stærkt under valgkampen vendte sig imod regeringens restriktions- og planøkonomipolitik og herved vandt ikke ubetydelig fremgang, men alligevel ikke kunne bekvemme sig til at foretrække en venstre-konservativ regering fremfor en socialistisk, ja, ikke blot det, men som først søgte forhandling med socialdemokratiet for at høre, hvad det havde at byde på. Er forklaringen den, at retsforbundet mener, at dets fremgang i meget væsentlig udstrækning er hentet hos socialdemokratiet, og som måske også igennem sin jordsocialiseringspolitik føler sig knyttet til det og derfor er mere ængstelig for at miste disse vælgere end de mange mange tusinde, der stemte på retsforbundet, fordi de naivt troede, at det var det mest antisocialistiske parti af alle. Disse vælgere sidder i dag tilbage med sorteper, fordi deres stemmer er blevet brugt til noget helt andet end det, der var deres hensigt. Vi har — som det vist er gået op for tinget — lige haft besøg af Churchill, og jeg beder den store statsmand undskylde, at jeg i en noget ændret form anvender en af hans mest berømte udtalelser på det noget lavereliggende emne, jeg beskæftiger mig med. Om de retsforbundsvælgere, der således er blevet narret, kan det siges, at sjældent har så mange kunnet bebrejde så få så meget.

Det er nu et spørgsmål, om retsforbundets ledelse — hvem det så er — har lært af begivenhederne og derfor vil høre op med at løbe rundt på torvet og faldbyde deres varer til den højstbydende. Vil partiet nu være rede til at tage et ansvar — for det har et ansvar, oven i købet et stort — for, om den politiske situation skal udvikle sig til kaos eller til orden?

Også det radikale parti spillede en meget tvetydig rolle. Det ville ikke have en socialistisk mindretalsregering, men det blev alligevel det parti, der fik det direkte ansvar for, at vi fik den. Der er noget meget dunkelt og selvmodsigende i radikalismens stilling i dag. Partiet er officielt imod regeringens økonomiske politik, men er alligevel rede til at give en socialdemokratisk regering ledelsen af den. Det er en voldsom modstander af regeringens udenrigs- og forsvarspolitik, men tager alligevel initiativet til dannelsen af en regering, hvor denne politik vil have en overvældende majoritet. Hvad ville det radikale parti egentlig have gjort, hvis denne regering

var blevet til virkelighed og derefter skulle have besvaret forespørgslen fra Atlantpagtrådet? Ville det have solgt sin politik for at blive siddende som regering eller være trådt ud otte dage efter, at det var trådt ind? Jeg tror, at en klaring på disse områder er nødvendig, og jeg tror, det burde have givet den socialdemokratiske ordfører anledning til nøjere omtanke, inden han fremsatte udtalelser på dette felt. (*Bertel Dahlgaard*: Det ærede medlem mangler fantasi!). Jeg kunne desværre ikke høre afbrydelsen.

I denne endnu uoverskuelige og indviklede situation står altså Danmark, dets regering og rigsdag overfor at skulle løse en af de vanskeligste økonomiske opgaver; vort politiske liv har været stillet overfor. Stillingen er mørk, og den tegner til at blive mørkere, og jeg tror ikke, at nogen af os undervurderer dens alvor. Den skildring af landets økonomiske situation, som er blevet givet af handelsministeren og finansministeren, har da heller ikke efterladt nogen tvivl om, at der meget hurtigt må træffes foranstaltninger, først og fremmest med henblik på valutabalancens faretruende udvikling. Her er det vigtigt at notere, at der er sket en bemærkelsesværdig ændring i regeringens vurdering af, hvad der nu er hovedopgaven.

Før valget var det alene nødvendigheden af at holde beskæftigelsen oppe, men i dag må regeringen erkende, at vi havde ret, når vi sagde, at det første fornødne var at hindre den ulykkelige udvikling af Danmarks gæld til udlandet. Det var også dette emne, det ærede medlem hr. Aksel Møller beskæftigede sig med i sin tale i den konservative klub, som har været nævnt her, og hvis hensigt udtrykkelig var at fremhæve, at på dette punkt måtte der ske en ændring i indstillingen fra regeringens side.

For mere end to år siden pegede mit parti på de uheldige konsekvenser, pengesænkningens standsning uvægerligt ville få for landets konkurrenceevne og derved for vore import- og eksportmuligheder. Man ville ikke følge vort råd. En behersket stramning af kreditten på det daværende tidspunkt ville have været tilstrækkelig til i ikke ringe grad at have ændret det billede, som nu så mørkt tegner sig for os. Regeringen mente, at det blot gjaldt om at investere uden noget hensyn til investeringens art og formål. Vi har en større produktionskapacitet i dag end tidligere, det er rigtigt, men det er ikke det afgørende. Det er da også af betydning, af hvad art produktionen er. Alle må nu erkende, at det er nødvendigt at indskrænke forbruget, men det kan be-